

РЕШЕНИЕ

№ 2006

гр. София, 28.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 24.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5857** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано по жалба на П. С. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], ж.к „Х. Д.“, [жилищен адрес] чрез пълномощник, със съдебен адрес [населено място], [улица], №1, ет.3, офис 9, срещу Решение № 1040-21-512 от 17.05.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата на П. С. Х. срещу Разпореждане № РВ-3-21-00648278 от 16.09.2019 г., като неоснователна.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно като постановено в противоречие с материалния закон и в нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че жалбоподателят е работил по трудово правоотношение считано от 08.06.2015 г. до 02.10.2018 г., получавал е трудово възнаграждение, което означава, че същият е осигурено лице. Сочи се, че няма изискване в закона осигурителят да е внесъл реално дължимите осигурителни вноски. Достатъчно е те да бъдат дължими. Изложени са съображения, че оспореното решение противоречи и на целта на закона. Соци се, че целта на КСО е, осигурените лица, за които са налице предпоставките за получаване на обезщетение за временна неработоспособност да получат такова. Изложени са съображения и за липса на компетентност на лицата, издали процесното решение, както и потвърденото с него разпореждане. Моли се решението да бъде отменено. В съдебно заседание и в представена по делото молба жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Претендира разноски.

Ответникът - Директора на ТП на НОИ С. – град – в съдебно заседание и в представени по делото писмени бележки, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав, след като се запозна с представените по делото писмени доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

По постъпило в ЦУ на НОИ уведомително писмо изх.№ 94-И-746#11/12.12.2018 г. от Централно управление на НАП са предприети действия по компетентност за извършване на проверки по разходите на ДОО в „Ями Кетъринг“ ЕООД и „Цар Пица“ ЕООД. В писмото са посочени установени факти и обстоятелства по отношение на двете дружества, които сочат за свързаност между конкретно посочени физически лица, сред които е и П. С. Х., ползвали продължително време парични обезщетения по КСО. Съгласно информацията на НАП, „Цар Пица“ ЕООД има установени задължения за осигурителни вноски в големи размери като при проведеното контролно производство по чл. 19 от ДОПК на представляващия дружеството И. К. е установено, че същият е с нисък социален статус. НАП е установила, че данни за дружеството се подават по електронен път с КЕП за множество лица по трудови правоотношения на мениджърски позиции с възнаграждения над максималния осигурителен праг. Някои от длъжностите са различни от сферата на дейност на дружеството - ресторантьорска. През периода от 2015 г. до момента на проверката, дружеството не е регистрирало никакви приходи от дейността си и въпреки липсата на дейност са подавани данни за осигуряване на множество лица, част от които периодично ползват дългосрочни отпуски по болест и съответно са им изплащани парични обезщетения за временна неработоспособност и безработица.

За П. Х. е посочено, че от 08.06.2015 г. до момента на проверката е назначен в „Цар Пица“ ЕООД като „компютърен специалист“ с висок осигурителен доход като след първите 18 месеца „осигуряване“ на висок осигурителен доход е ползвал дългосрочен отпуск по болест. През месец август 2017 г. е увеличен декларирания осигурителен доход и след изтичане на седем месеца, които служат като база за изчисляване на ПОВН, Х. отново излиза в отпуск по болест. След като системно е ползвал дългосрочни отпуски по болест след прекратяване на трудовия му договор му е изплатено и обезщетение за безработица.

Резултатът от проверката е обективиран в Констативен протокол № KB-5-21-00559755/02.05.2019 г. на контролен орган на ТП на НОИ-С. град. По предоставената информация от НАП и събраните доказателства при извършената проверка по разходите на ДОО, контролният орган на ТП на НОИ-С. град е установил, че няма данни след 01.01.2015 г. „Цар Пица“ ЕООД да е извършвало търговка дейност. Представените ГДД по чл. 92 от ЗКПО и ГФО сочат нулеви приходи и счетоводна загуба за всяка година за периода от 2015 г. до 31.12.2018 г.

Същевременно от името на „Цар Пица“ ЕООД в Р. са подавани данни по чл.5, ал.4. т.1 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход в големи размери за множество лица, сред които е и П. С. Х.. Декларация обр.№1 по Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.) са били подавани по електронен път с

КЕП от счетоводна фирма „Актив консултинг 2017” ЕООД, като е деклариран осигурителен доход близък или равен до максималния осигурителен доход за съответната година, определен със Закона за бюджета на ДОО. Тези данни са послужили за изчисляване и изплащане на парични обезщетения за временна неработоспособност и безработица на жалбоподателя П. Х.. С оглед установеното при проверката е прието, че по декларираното като възникнало трудово правоотношение чрез подаване на уведомление за сключен трудов договор в Регистъра на трудовите договори не е възникнало осигурително правоотношение, тъй като не се установяват данни, че лицата, за които са подавани данните са упражнявали трудова дейност и са получили реално възнаграждения в декларираните в Р. размери. В тази връзка е прието, че лицата, за които са били подадени данни в Р. за периода 2015 г. - 2018 г. от „Цар Пица” ЕООД, включително и за П. Х., не са били осигурени лица по декларираните правоотношения с това дружество. Издадени са Задължителни предписания № ЗД-1-21- 00559617/02.05.2019 г. до осигурителя за заличаване на подадената информация в Р.. След като не са изпълнени, информацията е заличена служебно на основание чл.3, ал.13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. (видно от справка за отхвърлени данни от Р. по ЕГН данните са заличени на 02.07.2019 г.).

С оглед установените факти и обстоятелства, и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00549953/09.04.2019 г. на “Цар Пица” ЕООД за подаване на декларация образец № 1 с код „заличаване” на лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от дружеството, същите са влезли в сила на 28.05.2019 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за служебно заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.), на подадените от дружество “Цар Пица” ЕООД ЕИК[ЕИК] данни за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от 2015 г. до 2018 г. вкл.

След като при осъществения последващ контрол е установено, че П. Х. не е бил осигурено лице по правоотношението си с „Цар Пица” ЕООД и са предприети действия за заличаване на данните по чл.5, ал.4, т.1 от КСО в Р. са налице нови данни по смисъла на чл.114, ал.2, т.2 от КСО, които обуславят преразглеждане на правото на парични обезщетения по представените през 2016 г. и 2017 г. болнични листове. В тази връзка е постановено Разпореждане № РВ-3-21-00648278/16.09.2019 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за възстановяване на сумата 17 534,69 лв. неоснователно получени осигурителни плащания по конкретно посочени по номера болнични листове.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение №1040-21-568/28.08.2020 г. на директора на ТП на НОИ С. - град.

По делото са представени допълнителни доказателства от жалбоподателя /лист 270-280 от делото/; от ответника /лист 136-178 от делото/; от ЦУ на АНП /лист 195-228 от делото/; от ТД на НАП-С., офис „Център“ /лист 241-257 от делото/.

От страните в производството не са ангажирани други доказателства.

Административен съд София-град, III отделение, 49 състав при така установената фактическа обстановка прави следните правни изводи:

Решение № 1040-21-512 от 17.05.2021 г. на директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на 25.05.2021 г., видно от известието за доставяне на лист 54 от делото. Жалбата е депозирана пред органа на 08.05.2021 г., от надлежна страна, в законоустановения срок и при наличието на правен интерес, с оглед на което, съдът я намира за ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

По валидността на акта:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган – директорът на ТП на НОИ С.-град в рамките на законовите му правомощия по чл. 117, ал. 1, т. 1, б. „д“ КСО, видно от приложената по делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ /лист 137 от делото/. Решението е издадено при спазване на изискването за форма и на административнопроцесуалните правила за издаването му, поради което не страда от пороци, водещи до неговата нищожност. От компетентен орган е издадено и Разпореждане № РВ-3-21-00648278 от 16.09.2019 г., видно от представената по делото Заповед № 3000/20.06.2017 г. /лист 138 от делото/.

По процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е получил парично обезщетение поради общо заболяване за периода 03.01.2017-14.09.2018 г. в размер на 17 534,69 лв.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане. В конкретния случай е налице тази хипотеза, поради което получените суми за осигурителни плащания подлежат на възстановяване, предвид новите документи и данни, които имат значение за определяне на размера на паричното обезщетение.

Легална дефиниция за понятието "осигурено лице" е дадена в § 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която "осигурено лице" е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

Върховният административен съд многократно е имал повод да се произнесе, че от съдържанието на цитираното определение за осигурено лице следва, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО (в този смисъл са решение № 314/2016 г. по а. д. № 3171/2015 г. на ВАС, решение № 211/2016 г. по а. д. № 3681/2015 г. на ВАС, решение № 292/11.01.2017 г. по а. д. № 14312/2015 г. на ВАС, решение № 220/2014 г. по а. д. № 12497/2013 г. на ВАС и други). Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение обикновено

води до възникване на осигурително правоотношение, но не винаги. Изискването на законната разпоредба на КСО, съдържаща определението за "осигурено лице", е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

Доказателствената тежест за установяване на реално положение труд е на самото лице /така Решение № 2524 от 18.02.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12220/2019 г./. В конкретния случай при съвкупния анализ на доказателствата по делото, извод за реално извършване на трудова дейност от страна на жалбоподателя не може да бъде направен. Установените от контролния орган факти и обстоятелства не са оборени. Изводите на органа са мотивирани с конкретни писмени доказателства, част от административната преписка, поради което обосновано е прието, че в конкретния случай жалбоподателя не е извършвал трудова дейност, за която да бъдат дължими и внесени осигурителни вноски. С оглед на това и посоченото по-горе по отношение на осигурителното правоотношение, правилен и законосъобразен е извода на органа, че П. Х. не е притежавал качеството осигурено лице. В тази връзка неоснователно получените плащания следва да бъдат възстановени, поради което правилно директорът на ТП на НОИ е потвърдил процесното разпореждане.

По реда на чл. 193 от ГПК е открито производство по оспорване на истинността на представения от жалбоподателя Трудов договор № 68/08.06.2015 г. /лист 12 от делото/. Приложеният трудов договор с жалбата, представлява частен документ по смисъла на чл. 180 от ГПК. Той има само формална доказателствена сила, поради което не обвързва съда. Съгласно чл. 180 от ГПК, подписаните частни документи доказват, че съдържанието им представлява изявление на лицата, които са ги подписали. В това се състои формалната доказателствена сила на тези документи и оспорването по реда на чл. 193, ал. 1 от ГПК, вр. с чл. 144 от АПК, е единствено по отношение авторството на частния диспозитивен документ. В тежест на жалбоподателя е да докаже истинността на представения и описан по-горе трудов договор, съгласно чл. 193, ал. 3, пр. 2 от ГПК. В съдебното производство не бяха ангажирани доказателства в тази насока, включително и изслушване на съдебно-графологична експертиза, въпреки дадената възможност. Нещо повече, жалбоподателя изрично е заявил, че се отказва от изслушването на такава експертиза. С оглед на горното на основание чл. 194, ал. 3 от ГПК, съдът изключва от доказателствата по делото представения Трудов договор № 68/08.06.2015 г. /лист 12 от делото/.

За пълнота следва да бъде посочено, че наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Съвкупната преценка на представените по делото доказателства обосновава извод за липсата на реално положен труд от страна на жалбоподателя. Следва да се има предвид още, че в хода на съдебното производство оспорваният не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от него трудова дейност. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, както вече беше посочено по-горе в настоящото решение. В резултат на липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за

които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са осигурени лица. В подкрепа на този извод са данните, съдържащи се в постъпилите писма от ЦУ на НАП /лист 195 от делото/, от СРЗИ /лист 232 от делото/, както и от ОДБХ С.-град /лист 239 от делото/. От същите се установява, че обектът на „Цар Пица“ ЕООД не фигурира в съответните регистри, както и че няма данни дружеството да е осъществявало търговска дейност. При невъзникнало осигурително правоотношение, осигурителните вноски не са дължими. В тази връзка се налага обоснованият извод, че жалбоподателя няма качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, тъй като не се установява данни реално да е упражнявала трудова дейност като една от императивно изискуемите предпоставки по чл. 10, ал. 1 от КСО за възникване на осигурително правоотношение.

С оглед изложеното, съдът приема, че решението е постановено и в съответствие с целта на закона – да се предотврати неоснователното изплащане на средства от бюджета на ДОО, а неправилно изплатените средства да бъдат възстановени.

Съдът приема, че оспореното решение се явява законосъобразно, поради което подадената жалба следва да бъде отхвърлена, като неоснователна. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т.1 – 5 АПК.

При този изход на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски, за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв., определен на основание чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 ГПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на П. С. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място], ж.к „Х. Д.“, [жилищен адрес] чрез пълномощник, със съдебен адрес [населено място], [улица], №1, ет.3, офис 9, срещу Решение № 1040-21-512 от 17.05.2021 г. на директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата на лицето срещу Разпореждане № РВ-3-21-00648278 от 16.09.2019 г., като неоснователна.

ОСЪЖДА П. С. Х., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четирнадесет/ дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ:

